

A színház és a pedagógia az élete

Interjú Timár Tiborral, az Ascher Színház művészeti vezetőjével

Timár Tiborral, az Ascher Színház művészeti vezetőjével beszélgettünk a színház fergeteges születésnap partija után, jóval csendesebb körülmények között. Tősgyökeres rákosmenti, életét a tanítás és a színház tölti ki. Ligeten született, az általános iskola után a Fürst Sándor Gimnáziumban érettségizett, ahol végérvényesen eljegyezte magát a színház semmivel sem összehasonlítható világával. Mostani életének színtere is Rákospente, mint pedagógus az Újlak Utcai Általános Iskola felsőseit oktatja a magyar nyelv és irodalom szeretetére, az ascherosokkal pedig a napokban ünnepelték születésnapjukat, amit a negyvenéves tagsági igazolvánnyal dokumentál beszélgetésünkkor.

Kitűnő tanulóként a Lászlóba jelentkeztem, fel is vettek, de mint kiderült, angol-fizika szakra. Mint humán beállítottságú diák, úgy döntöttem, nem fogok a kőbányai elit iskolába járni, hanem itt maradok Keresztúron. Az akkori Fürst Sándor Gimnáziumban Szeifnérné Csetényi Anikó lett az osztályfőnököm, amit életem nagy szerencséjének tartok. Olyan utat jelölt ki számunkra, ami nem volt könnyű, de aki végig tudott menni rajta, ma teljes életet élhet. Anikó irányításával 1970-ben megalakult az Ascher Oszkár színjátszókör, és mint alapító tag, én is egy életre megfertőződtem a színház semmivel sem összehasonlítható világával.

– Gondolom, akkor az

érettségi után jelentkezett a Színművészeti Főiskolára?

– Természetesen. De a harmadik rosta után kiestem. Egy évig népművelőként dolgoztam, majd a másik nagy „szerelemmel”, a tanítással vigasztalódtam. Elvégeztem a Ho Si Minh tanárképző főiskolát. Rákospentén akkor indult a Zrínyi Miklós Általános Iskola, ott kezdtem el tanítani, izgalmas évek voltak. Két évig igazgatóként is tevékenykedtem, de hamar beláttam, én jobban szeretek tanítani. Ekkor átigazoltam a Diadal Úti Általános Iskolába óraadó tanárnak, mellette pedig intézetvezetője lettem a Kerületi Pedagógiai Központnak. Megszűnése után a Polgármesteri Hivatal oktatási csoportjához kerültem, ahol rövid időn belül ismét hiányozni kezdett a tanítás, ami egyet jelentett, hogy a színház mellett a másik igazi hivatásom a pedagógia. Így őszről újból tanítok az Újlak Utcai Általános Iskolában.

– És most hogy érzi magát?

– Remekül. Még csak az ismerkedési időszakban vagyunk. Én is, ők is el akarjuk fogadtatni magunkat a másikkal. Ez soha nem megy könnyen. A magyar irodalom tanítása sokat változott az elmúlt években, régebben jobban lehetett a gyerekek képzeletére építeni. Manapság azt tapasztalom, jóval kevesebbet olvasnak, és a családi háttérük sem olyan biztos, így az értékrendek is megváltoztak. De az érzelmekkel még ma is meg lehet fogni a gyerekeket. Ha megérik az odafigyelést, a szeretetet, hamar

megnyílnak. Velünk is ez történt egykor, a gimiben, Anikó úgy tanította nekünk az irodalmat, hogy megszerettük és közben értő, gondolkodó, érvelő-cáfoló és kritikus egyéniségekké váltunk. Milyen érdekes, először a tanítványom voltam, majd a kollégája, közben kiérdemeltem a barátságát, a bizalmát, így lehettem a színház művészeti vezetője.

– Megint visszatértünk a színházhoz. Anikó halála után felmerült önben a kérdés, hogyan tovább?

– Ez nem volt kérdés. Azon az úton kellett tovább mennünk, amire ő vezetett bennünket. A 2006-os

évad nehezen indult nélküle, végül kellő aránnyal ötvöztük a hagyományt, az új útkeresést, és elkezdődött a színház, az Anikó nélküli életünk. Én folytattam a naplószerű krónikák készítését, Anikó harminchat kötetben dokumentálta az Ascher Színház életét, ami még a gimnáziumban, 1970-ben, a faliújság készítésével kezdődött, jelenleg a negyvenegyedik album is betelt.

– Az ascherosok amatőrök, ami azt jelenti, munka és a család mellett, a szabad idejükben próbálnak játszani.

– Igen, ez így van. De az évek alatt megtapasztaltuk, hogy a hozzánk tartozó családtagok is egy idő után maguknak érzik azt, amit mi itt csinálunk, hisz komoly érzelmi hozadéka van az együttjátszásunknak. Körülbelül negyvenen vagyunk ma a társulatban, különböző generációk. Itt nincs esélyünk megöregedni, jönnek a fiatal tehetségek, és egyszerűen nem engedik, hogy a megszokott közegben rutinná váljon az életünk. Folyamatosan tanulunk egymástól, és nem csak színjátszást. Én nagyon szerencsés embernek tartom magam. Tanítok, van egy színházi társulatom, teljes az életem, itt van a helyem, ideköt a múltam, a jelenem és remélem a jövőm is.

– Mit kíván a 2011-es évről az olvasóknak?

– Szeretném, ha mindenki megtalálná életében azt a plusz szellemi és érzelmi telítettséget, ami átsegíti a napi problémákon, gondokon.

Szakács Zsuzsa ✍